

Jiří Munk S Kamarády Skauty

Tahle fotka byla pořízena v době mého nadšení pro skauting po válce. Jdu nalevo, uprostřed je můj kamarád, Chorvat Ante Peresin, napravo je vedoucí našeho skautského družstva, který se jmenoval Bohutínský. Vyfotil nás pouliční fotograf na Národní třídě v roce 1947.

Svá nejhezčí léta po válce do doby, než bylo skautské hnutí zakázáno, jsem prožil mezi skauty. Už v roce 1945 jsme spolu s Erichem odjeli na skautský tábor do Poběžovic u Domažlic v Českém lese. Bydleli jsme v bývalém táboře Hitlerjugend. Bylo to poměrně velké středisko, kde se ubytovalo asi dvě stě skautů. Nebyl to úplně obyčejný tábor, protože jsme plnili také funkci dozorců. Tehdy totiž byli v pohraničí ještě neodsunutí Němci a my jsme dohlíželi na to, aby odevzdali veškerou úrodu, jelikož bylo právě po žních. Odvezli mě na nějaký německý statek a já jsem dával pozor u váhy. Němci postupně snášeli obilí a já jsem zaznamenával údaje, kontroloval váhu a podobně.

Poběžovice ležely v části země, která byla na konci války obsazená společně americkou a britskou armádou. Američané a Britové, kteří chodili s místními německými dívkami, se od nich dovídali různé hrůzostrašné historky o tom, jak Češi německé dívky po válce znásilňovali a ubližovali jim, a kvůli tomu tito Američané nás Čechy nenáviděli. Dokonce se stalo, že když šla jednou skupina skautů do vesnice, Američané jim namlátili. Na tom skautském táboře jsme všichni z toho najednou byli úplně pryč, že nás vlastně Američané nemají rádi.

Ráno při nástupu se vždycky vytáhla na stožár česká a sovětská vlajka a hrála se česká a sovětská hymna. Jednoho dne při nástupu, když jsme zrovna vytáhli sovětskou vlajku a poslouchali sovětskou hymnu, přišla k nám americká stráž. Byla to skupina amerických vojáků. Nejdříve přišli ke stožáru, odřízli sovětskou vlajku a strčili si ji do kapsy. Pak šli ke gramofonu, vzali desku, šli k našemu vůdci, narazili mu ji na hlavu a beze slova odešli. My jsme na to koukali jak blázni.

Na druhou stranu, jednou jsme byli na nějakém meetingu v lesní škole v Rybníkách nedaleko od našeho tábora a na tohle setkání přiletěl i generál Patton se svými důstojníky, což byli vlastně bývalí američtí skauti, a ti k nám byli naopak velmi přátelští. Seděli s námi kolem táboráku a zpívali, dokonce nám dali k dispozici své malé letadlo, takže jsme mohli létat nad krajinou, půjčili nám také auto se šoférem. Americká generalita asi narozdíl od řadových vojáků věděla, jak to s českým národem doopravdy je. Celkově se dá říci, že kde byli neodsunutí Němci, tam byli Američané protičesky naladěni, zatímco tam, kde byla česká děvčata jako v Domažlicích, tam nás měli Američané rádi.

V době, kdy jsme pobývali na táboře v Poběžovicích, potulovali se po lesích utíkající ozbrojení členové SS, tzv. verwolfové, a proto, když jsme chodili na německé statky a usedlosti, museli nás hlídat starší ozbrojení skauti, kterým se říkalo roveři. Okolí Poběžovic bylo ryze německé, byli jsme jediní Češi v celé oblasti. Pamatuju se, že jsme chodili průvodem, v přední části průvodu jsme nesli československou vlajku a hlasitě zpívali. Němci vycházeli ze svých domů, aby se podívali, co se děje. Měli na hlavách různé čepice, a když někdo nesmekl, naši roveři tam zaběhli a zmlátili ho, zfackovali, protože nesmekl před naší vlajkou. To už se mi tehdy příliš nelíbilo. Bylo to těsně před jejich odsunem.

Jinak jsem se ale u skautského hnutí opravdu našel. Po válce jsem se cítil nezařazený, ocitl jsem se prakticky bez příbuzných, bez všeho. Myslím, že v podstatě všichni přeživší se cítili vykořenění a toužili se někde zařadit. Neměli majetky, rodiny, příbuzné, zaměstnání, neměli to, co normálně vytváří kolektiv člověka a podporuje ho. Někteří lidé později takovou oporu našli v komunistické straně, já jsem zvolil skauty. Ve skautingu jsem našel nový způsob sebeidentifikace i náhradní kolektiv. Skautské ideály jsem přijal za své. Bohužel to všechno skončilo po osmačtyřicátém roce, kdy bylo skautské hnutí zakázáno.